

ный Арианинъ Валентъ, и бѣше намыслилъ да распространи, съ какъвъ-то и да е начинъ, ученіе-то кое-то исповѣдваше и въ подвластны-ты си страны. Затова спроти заповѣдь-тѣхъ му, трябаше сичкы, безъ да ся глѣда на възрастъ, полъ или санъ, да ся прѣнждавать да ставать ариани, а кой-то нерачи, да го наказвать. Спроти тоя указъ прочее, православни-ти не страдахъ по-малко дордѣ царуваше, отъ колко-то сѣхъ страдали въ врѣмя-то на языческы-ты императоры. Прѣзъ негово-то царуваніе Св. Василій Великій бдише неуспинно надъ свое-то паство, и поразяваше и съ речъ, и съ писмо лъжемѣдрованія-та на Арианы-ты. Затова Валентъ, насърченъ вече отъ свои-ты побѣды надъ православіе-то въ много черковы, ся бѣше рѣшилъ да изневѣри и него заедно съ Кесарійскѣхъ-тѣхъ черковъ, и си бѣше испратилъ префекта съ врѣмя за да приготви и тамъ побѣдж-тѣхъ. Като пристигнѣлъ въ Кесаріѣжъ, той повыкалъ прѣдъ трибунала си Василия, и най-напрѣдъ ласкаво го каралъ да стане Арианинъ; а послѣ, като видѣлъ, че е безъ успѣхъ това му срѣдство, той хванѣлъ да го заплашва съ имя-то на императора, че ще му земе имота, ще го заточи, удари на мѣкы и умори, ако не ще да исключи отъ Никейскыя символъ само думѣхъ-тѣхъ «Единосѣщенъ.» Святитель-тъ му отговорилъ, че нѣма да склони да измѣни отъ него нити чертичкѣхъ; на заплашванія-та му пѣкъ забѣлѣжилъ, че ся не бои и отъ тѣхъ. «Ако ми земешъ имота, нѣма да ся обогатишь, му казалъ, нито пѣкъ азъ щѣ да осыромашѣхъ; — да! малко ще да ся ползувашъ отъ тыя вехты одѣжды и нѣколко-то ми още книги, а тѣ ми сѣхъ сичкій имотъ. Отъ изгонваніе-то не мя е страхъ, зашто-то тая земя не е нито моя, нито твоя, нѣ на Бога, и врѣдомъ ми е отечество; и отъ мѣкы-ты ся не беспокоѣхъ, зашто-то тѣ само ще мя заведѣтъ до желанѣхъ-тѣхъ ми цѣль. Ты виждашь, че азъ съмъ почти безъ тѣло, и пѣрвый ударъ само ще да свѣрши сичко, а смѣръть-та само ще да мя заведе по-скоро при Бога, за кого-то азъ съмъ уморилъ вече повече-то самичкѣхъ себе си, и камъ кого-то отдавна ся стремѣхъ». — Префектъ-тъ расказалъ сичко това императору, и той безъ да иска, усѣтилъ нѣкакво си уваженіе камъ-то героя на вѣрж-тѣхъ, па пожелалъ да го види, не вече като неприятель, ами като почитатель. Като слѣдствие на вижданіе-то му съ святителя было това, дѣто нѣсамо не смѣтилъ вече спокойствіе-то на Кесарійскѣхъ-тѣхъ черковъ, ами ся пооставилъ да гони и другы-ты черковы, смѣръть-та му пѣкъ дала на скоро слѣдъ това край на сичкы-ты му гоненія. Валентъ нещастно погынѣлъ въ войнѣхъ съ Готты-ты. Около това